

Sommerhilsner 2011

Sidste sommerhilsen 2011.

Vi ligger indeblæste i Falkenberg, en dagssejls fra Taarbæk.

Det er lidt for meget kuling til at hjemturen i det vejr kunne blive en fornøjelse, selvom det ville gå rigtig stærkt.

Ferieturen er dermed ved at være slut, en smule tidligere end det egentlig var nødvendigt. Men i morgen, når vi vender hjem har været afsted i 47 dage. Dels synes vi at det er nok, dels glæder vi os til at komme hjem. Vi har haft mange oplevelser af meget forskellig art og er måske lidt mætte.

Som sædvanlig tænker vi dog : er det allerede overstået, og det hænger nok sammen med at den har bestået af en række enkeltferier af lidt kortere varighed hver, der er ikke blevet tid til at synes at nu kunne det være nok. Altså før netop nu. Det er ikke mere end tre dage siden vi bestemte os for at vende hjemover, og derefter plejer det at gå ganske stærkt med meget lange distancer, som er opslidende, men som regel også meget fornøjelige.

I går sejlede vi mange timer i meget rullende søgang, men det lykkedes da Stina på trods af rulningerne at lave lammegryde med kantareller, tomater, fløde og kogte kartofler. Og masser af chili. Fem kokkehuer til søs. Og jeg kvitterede med sprødstegete pandekager. Og der var lige netop gin nok til den sidste gin og tonic. Og så natmaden ...

Vi er kørt videre med vores forsæt om kun at prøve nye steder stadig med stort held. Det er jo lidt paradoksalt at finde nye perler, når det er en del af filosofien ikke at vende tilbage til dem. Ellös er en fin lille havn, som vi har hørt godt om, dens hovedkvalitet er at den har hvad et turiststed behøver, dog ikke turister. Det er et sted for kendere og feinschmeckere, også i den forstand at den lokale restaurant bød på meget veltilberedte gratinerede jomfruhummere landet af den lokale fisker. Her i Ellös fik vi også en supermiddag i båden sammen med Søren og Pia, som vi netop mødte der for en dejlig aften.

De blev lidt forstyrrede af at der i deres nabobåd blev snakket fra morgen til aften. Det viste sig at være en 82 årig gubbe som havde inviteret sin søn på sejltur, selvom han, faren, var helt sammenkrummet og bevægede sig ved hjælp af en krykke. Men det var ham som var skipper. Vi fik en snak med sønnen, som godt nok var ganske snakkesalig. Han gjorde det for farens skyld, selv om han nok syntes at farmand kunne være lidt "jobbig". Vi ved ret meget om dem begge nu.

Temaet med at holde lidt ferie med de gamle forældre så vi en hel del andre eksempler på. I alle tilfælde drejede det sig om meget friske forældre, men også om børn der syntes at de nok var lidt besværlige, altså stædige, altså bare : de havde deres egen mening og kunne selv. Det er pudsigt at se denne spejling af barn voksen relationen. En gammel mor viste godt selv i hvor god tid hun skulle være ved færgen. En anden mente selv at vide hvad der var en

passende morgenmad for hende; at tænke sig. Det var nu mest døtrene som blev som mødre for deres velfungerende mødre. Det har jeg altså set før i helt andre sammenhænge. Tænk nu lige lidt over det hvis det skulle være aktuelt for jer. Jeg skal ikke komme ind på at det jo også en dag er os selv der er i den anden ende af relationen.

Med disse almene refleksioner siger vi tak for jeres opmærksom, stor eller lille ved jo kun I selv, for denne omgang.

Her følger de foregående hilsner af hensyn til dem som måtte have forlagt dem:

Tredje sommerhilsen 2011

den 31. juli.

Så er vi i tredje fase, vi sejler rundt alene to efter at have haft børnebørn ombord i næsten to uger.

Det var skønt at have dem med og vi vil bestemt gøre det igen. Det er også dejligt at gøre som vi altid har gjort: sejle os to fra sted til sted og lege sommerhus.

Det var ret udfordrende at have tre i alderen 6-8 ombord i netop den periode, hvor det netop regnede næsten hele tiden. Den udfordring er der sikkert mange af er der har haft. På med rygsæk og liggeunderlag, pak den med kogegrej og blåbærssuppe og skinkemadder, så er selv et par byger til at tage med et smil. Heldigvis lå vi en del af tiden på Torkels ø, som han kalder Jakobsö, men på søkortet optræder som Lilla Hamburgö. Her var også moster Pia, som kunne byde på pandekager og andet godt. Og den evige vinder: krabbefangst med efterfølgende krabbevæddeløb. Vi måtte dog også ty til nødløsningen, den medbragte maskinpark af bærbare, ipads, nintendoer og gameboys, som det var svært at holde ungerne fra. Men sat i system gik det fint. Imponerende at se de tre opfinde en måde at dele en ipad på, hvor de på skift bidrog til det fælles projekt. Men det var altså anden fase.

Det eksistentielle spørgsmål her i tredje fase er "Hvor skal vi ligge i nat?" Den evige balance mellem at opleve noget nyt og genopleve gode gamle minder, at gense ens "smultronställen".

Nu er det åbenbart sådan med smultronställen at en væsentlig kvalitet ved det er, at det er noget som ikke gud og hvermand kender til. Og med årene opdager man dels at man deler smultronställen med mange flere end man anede (musik, bøger, steder osv) dels at nogle af dem ikke længere er smultronställen længere.

Vi har en lille yndlingshavn, Råssö. Da vi kom første gang for mange år siden var der kun en vakkelvorn bro, men den hørte til et lille fiskebutik med røgeri. Fiskebutikken er væk for længst, men den har stadig været hyggelig, med plads til måske 6 både og uden havnefaciliteter overhovedet. En lille meget jævn bar. En dejlig strand lige ved siden af. Børnene har elsket den, her er fanget deres første krabber. Nu er den renoveret, det gamle hus på havnen er blevet en udstillingsbygning for en nationalpark omfattende Kosterhavet og alle dets koralrev og dybhavsvæsener. Meget flot og lækkert. Men samtidig er noget af charmen forsvundet. Da vi kom i år var der ingen pladser. Vi havde dog held til at få fat på telefonnummeret til byens mafiaboss fiskeren Bosse som nølende gav os lov til at ligge uden på hans kutter. Det var faktisk charmerende i sig selv, det var også ham som solgte os jomfruhummer fra sit lille skur. Men det var nu nok sidste gang vi var der.

En anden havn Hunebostrand er vi derimod kun nødtvungent gået til. Vi har været nødt til det i hårdt vejr og når det var blevet meget sent eller for at bunkre. Nu var vi lidt ubeslutsomme om hvad vi egentlig ville og gik så derind for at overveje i ro og mag, en kop kaffe kunne de vel nok byde på. Vi blev der godt og vel to dage. Byen viste sig enormt charmerende, vi havde fået en super plads, nærmest midt på byens torv. Der var en dejlig sommerstemning uden at den alt for direkte var turistorienteret. Og en dejlig fiskehandler med kæmpestore, vildt lækre jomfruhummere.

Så vi traf den beslutning, at vi i resten af turen kun ville gå til steder, hvor vi ikke havde været før.

Så nu ligger vi i en dejlig naturhavn, som vi ikke kendte, lige vest for Brandskär, hvor vi har været mange gange, men som efterhånden også er blevet opdaget af for mange. Man kan kende sådan et sted på at der (udover os) kun er svenske både. De for kendte steder vrirler med nordmænd. Den har i øvrigt alle Brandskärs kvaliteter i retning af frodighed og flotte røde klipper med laver i utrolige farver.

Vi er på vej sydover i meget små etaper, fordi vejret her oppe er bedre. Vi har ikke faste planer for hjemturen udover at vi skal være hjemme senest omkring den 20. august.

Med solrig, lidt tordenskyllt sommerhilsen

Anders og Stina

Dette er *anden sommerhilsen*. Modtagerkredsen er blevet udvidet siden første hilsen, som derfor (i korrekturlæst form) er medtaget nedenfor.

For dem der også vil følge med i vores daglige glæder og bekymringer i større detalje såsom solnedgange og vabler på fødderne henvises til vores blog "2011.146.dk", der dog har en meget snævrere målgruppe end målgruppen for denne sommerhilsen.

Så er der gået en uge mere. Vi har oplevet alle de ting vi havde planlagt og alt har mer end levet op til vores forventninger.

En tur i helikopter er totalt ublandet fryd, 10 minutters koncentration og sugen til sig, så koncentreret at det faktisk var nok. Men en tur til en anden gang kan nok godt komme på tale.

Den overvældende blanding af blomsterrigdom og nøgen fjeld, genoplevelsen af vores skolegeologi og -geografi med meget tydelige endemoræner og gletschere og plantebælter, en art som forekommer tyndere og tyndere og en anden tættere og tættere og så isranunkelen som til sidst er den eneste og uden at svigte. Stina havde den specielle fornøjelse uden selv at skulle gøre noget for det, men direkte adspurgt at kunne brillere med at dette skam var en *Ranunculus glacialis*. Prøv selv at smage på ordet, som at få smeltet is i munden. Og sådan er vandet i øvrigt som vi drikker direkte af bækken.

Og glæden ved totalt udmattet at nå frem efter at have nået det stadium (som jo altid kommer) hvor man endnu en gang spørger sig selv om hvorfor man dog gør dette. Og når man så er nået frem varer det jo ikke længe inden man alligevel er klar igen. En universel form for glemsel uden hvilken der jo ikke ville blive født flere børn, skrevet flere bøger, fortsæt selv. Nogle gange svarer folk på spørgsmålet med "for at have gjort det". Som dem der kom ned fra toppen af Kebnekaise efter 12-16 timers stønnen. Når de så spørger helikopterassistenten om hvor tit og hvor hurtigt han kan gøre det, får de svaret et par gange om ugen og på tre en halv time.

Men vi har bestemt os for at vi skal prøve lidt mere, i morgen gælder det en fjeldstation i 1100 meters højde på et fjeld i midten af Sverige, som vi efterhånden er nået tilbage til, Helag fjeldet i Härjedalen.

De mange enkeltmennesker og mennesketyper er en stadig kilde til forundring og fantasien, man lærer nogle overfladisk at kende, de fleste observerer man bare, man har masser af tid til at spekulere på hvad de er for nogle, hvad er deres relationer osv osv og det er sjovt at se at man har taget fejl hvis man får lejlighed til at komme tættere på. Hvad er det for folk som holder campingferie, det er jo lige ved at vi selv hører til slagsen. Men den slags funderer kan der altså blive tid til på en ferie. Men der har dog endnu ikke været tid til at tænke dette ind i systematiske overvejelser over livet og døden for slet ikke at tale om at få dem nedfældet.

Selv om vi godt nok har haft travlt og har fået mange oplevelser der var helt uventede i forhold til vores planer.

Det lykkedes at sove i bilen. Vi var på isbar på ishotellet og fik drinks i isglas. Vi mødte en meget slagfærdig skibsfører som kunne prale af at hans farfar havde bygget det første hus i Nikkaluoktu og i kraft af stor reproduktionsformåen havde fået en lille by ud af det. Da vi sagde tak for turen grinede han "tak for pengene" (sejlturen var hundedyr).

Tilføjet ved afsendelsen som måtte udsættes da vi røg ind i flere dages netfravær:

turen til Helag var en stor fornøjelse, heri at tilbageturen foregik i regn og stærk vind og ved en temperatur på 1 grader. Men det var fandme medvind! Og det var ikke noget vi havde kastet os frivilligt ud i bare for at prøve det.

Sommerhilsen nr. 1

Kære næsten alle som vi har været i e-mail kontakt med for nylig, en kreds som er noget større end den sædvanlige for modtagelse af vores sommerhilsner.

En de af jer ved af erfaring, at det er hvad man kan blive udsat for, I øvrige finder givet vis en måde at leve med det på. I er velkommen til at reflektere over og på dem.

Jeg prøver at finde frem til nogle gennemgående temaer, her i staten er det jo rent gætteværk. Et står dog allerede klart: På sporet af den tabte tid, som måske kan erobres tilbage.

I 1961 var jeg på en tre ugers bustur i Sverige med 30 deltagere fra gymnasier over hele landet. Det er altså 50 år siden, mange af os ses stadig og er blevet meget gode venner og til november samler vi en masse af dem til et jubilæum.

For næsten lige så lang tid siden var Stina på en vandretur i Lapland som mor for en flok unge mennesker fra Tårbæk Fritidscenter.

Begge ture har vi gennem årene fortalt hinanden meget om og jeg har altid har lyst til også at prøve som vandringsmand. vi sidder nu på en campingplads i Överkalix, 25 km syd for polarcirklen med en pragtfuld udsigt over elv og sø og fjeld.

I overmorgen tager vi en tre dages vandretur på Kebnekaise afsluttet med en tur i Helikopter, også for os begge en gammel men aldrig opfyldt drøm.

Turen hertil har fulgt i sporet på min ungdoms bustur, i forgårs besøgte vi således Zorn museet, som gjorde stort indtryk på mig for 50 år siden (Vi tog til Stockholm i december for at se dem meget store udstilling der.) Det var også en dejlig nærhedsgenoplevelse af noget vi har set for nylig.

Vi startede med fra i søndags og til i onsdags

at sejle vores båd fra Taarbæk til Göteborg, hvor Troels og Rikke og alle deres børn overtog den i bytte for deres bil, som vi er fortsat i, overnattende på vandrerhjem. I aften skal vi for første gang sove i bilen og er stadig lidt spændte på hvordan det skal gå. Her er Stina mest på det nostalgiske trip med at sove på tynde liggeunderlag. Vi har dog endnu til gode at benytte det medbragte stormkøkken, men det kommer !!!

Vores rygsække til vandreturene har været pakket og klar i fjorten dage- Nu skal de snart stå deres prøve.

Og så skal I høre mere fra os